

Arrest

nr. 238 237 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die loco advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij huwde op 9 maart 2019 in Jamaica met de Belgische S. L.

Op 29 mei 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen een visum type C (kort verblijf) en verklaarde hierbij ongehuwd te zijn.

Op 20 augustus 2019 werd een aanvraag tot erkenning van het huwelijk voorgelegd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Bornem. Tevens werd een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, ingediend door de verzoekende partij en dit in functie van haar Belgische echtgenote.

Op 11 februari 2020 verleende de procureur des Konings van Antwerpen een negatief advies omtrent de erkenning van het huwelijk en stelde dat het een schijnhuwelijk betrof.

Op 17 februari 2020 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Bornem dit huwelijk te erkennen.

Op 18 februari 2020 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Die bijlage 20 betreft de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.08.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echgenote, de genaamde S. L. (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 10 van de wet van 15.12.1980.

*Artikel 40bis, §2, eerste lid 10 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1 * de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt:...' "*

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 9 maart 2019 met mevrouw S., L.(...) geboren te Reet.

Gelet op de bevindingen van het parket van Antwerpen dd.11.02.2020, wenst DVZ dit huwelijk echter niet te erkennen. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking).

De procureur gaf 11.02.2020 het advies het huwelijk niet te erkennen. De reden daarvoor is, naast het grote leeftijdsverschil van 13 jaar, o.a. het mogelijk verblijfsvoordeel voor meneer B.(...). Meneer bekwam zijn visum C onder valse voorwendselen. De aanvraag voor het visum C werd op 29.05.2019 ingediend, waarbij meneer verklaarde ongehuwd te zijn. Zowel bij zijn eerste visumaanvraag (oktober 2018) als bij zijn laatste aanvraag maakte meneer geen melding van een romantische relatie. De erkenning van het huwelijk levert een verblijfsvoordeel op voor betrokkene.

Hiernaast werd er een snelle gang van zaken vastgesteld: betrokkenen hebben elkaar slechts een beperkt aantal keer ontmoet voor het huwelijk (september 2017, juni 2018 en november 2018). Er was geen samenwonen voor het huwelijk, noch heeft er een verloofsfeest plaatsgevonden. Vervolgens kwam betrokkene op 22.06.2019 aan in België. Tot slot blijkt dat de Belgische referentiepersoon reeds 2 huwelijken achter de rug heeft. Het tweede huwelijk verschaftte een geldig verblijf op basis van huwelijk voor haar ex-echtgenoot. Tevens trad mevrouw in 2011 opnieuw te huwen met een man uit Mauretanië. Dit voorgenoemd huwelijk werd eveneens geweigerd.

De procureur merkt verder ook nog het volgende op:

"Art. 146bis BW bepaalt: 'Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. ' "

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren

een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennen van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).“

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van art. 27 W. I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking) en art. 146bis B.W.

Er werd geen enkel document of staving bewijs voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat de bevindingen van het parket onterecht zouden zijn. Geen van de voorgelegde documenten doet afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Het is ook met omdat betrokkene tot op heden officieel samenwonend zijn dat zij een echtpaar vormen dat gehuwd is met het oog op een duurzame levensgemeenschap. Bij gebrek aan erkenning van het buitenlands huwelijk is er eenvoudigweg geen wettelijke basis om toepassing te kunnen maken van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden met volledig onderzocht. Gezien het huwelijk niet als rechtsgeldig wordt aanvaard, doet al de rest niet ter zake.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 27 W.I.P.R., van artikel 146bis Burgerlijk Wetboek en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Verzoeker meent dat in casu het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd door de verwerende partij bij het nemen van diens bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

In de bestreden beslissing is de verwerende partij de mening toegedaan dat het buitenlands huwelijk van verzoeker en diens echtgenote niet kan erkend worden omwille van openbare orde vereiste en wetsontduiking en verwijst hierbij naar artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met artikel 21 W.I.P.R. en artikel 18 W.I.P.R.

De verwerende partij baseert zich vervolgens op een advies van het Openbaar Ministerie van daags voordien en herneemt dit letterlijk.

Een visum type C werd aan verzoeker afgeleverd door de Belgische diplomatieke post te Kingston op voorlegging van het strak schema van o.a. concerten en opnamen die verzoeker in België kwam verrichten. Dit staat los van enige huwelijkse staat van verzoeker.

Een visum type C werd verkregen op basis van diens geplande concerten in België die eveneens ook degelijk hebben plaatsgevonden.

Van welk voorwendsel werd hier gebruik gemaakt?

Het is slechts nadat hij in België bij zijn echtgenote verbleef dat het initieel plan om te pendelen tussen Jamaica en België werd veranderd naar samen in België wonen. Dit blijkt eveneens uit het feit dat de desbetreffende huwelijksakte pas werd gelegaliseerd door de bevoegde diplomatieke post nadat verzoeker reeds anderhalve maand in België was. Indien het initiële plan was om zich in België te vestigen dan hadden partijen vroeger ervoor gezorgd dat de papieren in orde waren.

Artikel 27 W.I.P.R. eerste en tweede lid luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Verzoeker dient vast te stellen dat de verwerende partij in casu geen eigen onderzoek gevoerd heeft conform artikel 27 W.I.P.R. betreffende de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte doch zich volledig baseert op het negatief advies van het Openbaar Ministerie.

Doch de argumenten die het Openbaar Ministerie hanteert zijn o.a. de voorwaarden tot toekenning van een visum type C is nu net iets waar de Dienst Vreemdelingenzaken meer geplaagd is om over te oordelen dan een Openbaar Ministerie. Door de argumenten van het Openbaar Ministerie gewoon over te nemen zonder een eigen onderzoek te voeren, meent verzoeker dat de verwerende partij hierbij onzorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van diens bestreden beslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft toegang tot de VIS databank zodoende zij eveneens de voorgaande visa van verzoeker kan nagaan en niet uitsluitend deze vermeld in diens huidige paspoort zoals het Openbaar Ministerie net heeft gedaan.

De verwerende partij neemt eveneens de redenering van artikel 146bis B.W. over van het Openbaar Ministerie daar waar artikel 146bis B.W. van toepassing is op huwelijken gesloten in België en niet op de erkenning van buitenlandse huwelijksakte.

Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet om zich uit te spreken over de al dan niet erkenning van de buitenlandse huwelijksakte doch om te oordelen of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van diens bestreden beslissing o.a. het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden heeft door in casu geen eigen onderzoek te voeren overeenkomstig artikel 27 W.I.P.R. en zich louter te baseren op het advies van het Openbaar Ministerie en daardoor argumenten overneemt die bij een eigen onderzoek niet staande blijven

Uit voormeld artikel 27 W.I.P.R. blijkt eveneens dat deze bepaling doorverwijst naar verschillende andere artikelen van het Wetboek IPR en dat de echtheid van de akte wordt beoordeeld op grond van het recht van de Staat waar zij is opgesteld, in casu met name het Jamaicaanse recht. De verwerende partij doet hierover echter in het geheel geen uitspraak.

Ook blijkt uit voormeld artikel 27 dat de rechtsgeldigheid van de akte wordt vastgesteld overeenkomstig het toepasselijke recht zoals aangeduid door het WIPR maar ook wat dit aspect betreft, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde hierover in het geheel geen uitspraak doet en slechts verwijst naar het advies van het Openbaar Ministerie die er eveneens ook geen uitspraak over doet en enkel verwijst naar artikel 146bis B.W. van toepassing op huwelijken gesloten in België wat in casu niet van toepassing is.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Met zijn betoog maakt verzoeker dan ook aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen afdoende gemotiveerde beslissing is en dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zodoende zijn geschonden.

De beslissing werd niet op een zorgvuldige wijze voorbereid, zonder eigen onderzoek en berust op de foutieve interpretatie van feitelijke en wettelijke gegevens en niet correcte toepassing van artikel 27 W.I.P.R. en artikel 146bis B.W.

Verzoeker verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet om zich uit te spreken over de al dan niet erkenning van de buitenlandse huwelijksakte doch om te oordelen of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van diens bestreden beslissing de toepasselijke wettelijke bepalingen naar waar de verwerende partij verwijst in diens bestreden beslissing niet geschonden heeft.

Op grond van artikel 39/1 en 39/2 van de Vreemdelingenwet is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd om als annulatierechter de wettigheid te beoordelen van alle beslissingen genomen op grond van de Vreemdelingenwet.

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een schending van art. 40ter en 62 van de Wet van 16.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 27 W.I.P.R., artikel 146 bis Burgerlijke Wetboek en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Bijgevolg is dit middel ernstig."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo vermeldt de bestreden beslissing als juridische grondslag de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 1° en 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast kan in de bestreden beslissing op een duidelijke wijze worden gelezen welke feitelijke overwegingen aan de beslissing ten grondslag liggen. Zo verduidelijkt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Belgische echtgenote; dat de verwerende partij echter de rechtsgeldigheid van het huwelijk betwist, waarbij ze verwijst naar het negatief advies gegeven door de procureur inzake de erkenning van het huwelijk, naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk niet te erkennen en naar het feit dat er geen stavingsstukken werden neergelegd die deze bevindingen weerleggen. De verwerende partij concludeert dat er aldus geen wettelijke basis is om toepassing te kunnen maken van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is. Ze meent dat de verwerende partij geen eigen onderzoek heeft gedaan en aldus ten onrechte heeft vastgesteld dat het huwelijk niet kan erkend worden.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben. Ze moeten draagkrachtig zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Belgische echtgenote.

Terecht verwijst de verwerende partij naar de artikelen 40ter en 40bis van de Vreemdelingenwet. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Om toepassing te kunnen maken van deze artikelen als zijnde de echtgenoot van een Belgisch onderdaan is het uiteraard vereist dat er sprake is van een rechtsgeldig huwelijk.

In casu ligt geen Belgische huwelijksakte voor, maar wel een Jamaicaanse huwelijksakte.

Een huwelijk dat in het buitenland wordt voltrokken is in België geldig als:

- 1) indien voldaan wordt aan de Belgische wettelijke voorwaarden om te kunnen trouwen
- 2) het huwelijk is voltrokken volgens de vormen die in het betrokken land gebruikelijk zijn.

Uit de omstandigheid dat het bestaan van de buitenlandse huwelijksakte rechtsgeldig is, kan niet zonder meer worden afgeleid dat aan de voorwaarden wordt voldaan die nodig zijn voor de erkenning van het huwelijk in België.

Voor de erkenning van buitenlandse huwelijksaktes geldt het algemeen erkenningsregime van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (Wetboek IPR) dat van toepassing is op de erkenning van alle buitenlandse authentieke aktes (artikel 27 Wetboek IPR).

Artikel 27, §1 van het Wetboek IPR stelt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Op basis hiervan zijn alle administratieve overheden in België op gelijke voet bevoegd om kennis te nemen van buitenlandse aktes en te oordelen over de erkenning ervan (de plano erkenningsregime).

Het gevolg van de plano erkenning van buitenlandse aktes is dat de ene administratieve overheid niet gebonden is door een eventueel eerder genomen beslissing door een andere administratie.

Dit houdt in dat ook de Dienst Vreemdelingenzaken zelf een onderzoek kan doen naar de geldigheid van een buitenlandse akte door toetsing aan de voorwaarden voor erkenning, ook al werd de buitenlandse akte al overgeschreven.

De afzonderlijke en gedeelde bevoegdheid van de verschillende administratieve diensten om een buitenlandse akte te beoordelen, neemt echter niet weg dat de diensten onderling best rekening houden met eventuele onderzoeken die reeds eerder gebeurden in een bepaald dossier.

In casu sluit de Dienst Vreemdelingenzaken zich aan bij het negatief advies dat werd gegeven door de procureur des Konings naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijks schijnhuwelijk. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft een discretionaire bevoegdheid wat betreft het onderzoek dat zij voert naar de erkenning van een huwelijksakte en niets belet haar om rekening te houden met het advies van de procureur des Konings. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen eigen onderzoek werd gedaan. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst niet enkel naar het negatief advies, maar stelt ook dat er geen stavingstukken werden aangebracht waaruit zou blijken dat de bevindingen van het parket onterecht zouden zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken stipt ook nog aan dat het officieel

samenwonend zijn, niet maakt dat zij een echtpaar vormen dat gehuwd is met het oog op een duurzame levensgemeenschap.

In zoverre de verzoekende partij de motieven van het negatief advies betwist merkt de Raad op dat zulks niet tot zijn rechtsmacht behoort. Tegen dit advies kan eventueel een beroep worden ingesteld bij de familierechtbank. Waar de verzoekende partij betwist dat zij een visum aanvraag onder valse voorwendselen, is dit een motief van het advies van de procureur des Konings. De procureur des Konings vermeldt in zijn advies dat het visum C onder valse voorwendselen werd verkregen, hetgeen hij afleidt uit het feit dat de verzoekende partij verklaarde ongehuwd te zijn en geen melding te hebben gemaakt van een romantische relatie. De verzoekende partij kan dit aldus betwisten voor de familierechtbank.

De verzoekende partij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is inzake de afgifte van visa en dat zij toegang heeft tot de VIS databank, zodat zij behoorde te weten dat dit niet correct was en zij aldus niet zorgvuldig gehandeld heeft door geen rekening te houden met deze gegevens.

Volgende gegevens zijn terug te vinden in het administratief dossier:

Uit het verhoor van de politiezone Klein Brabant blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij in november 2018 naar België is gekomen *“voor haar, alsook voor de muziek (promotie maken)”*. Haar echtgenote verklaarde *“de eerste keer was hij hier op tournee en de dag van vandaag is hij in België voor onze liefde”*.

Verder blijkt dat de verzoekende partij op 11 oktober 2018 een visumaanvraag kort verblijf (type C) indiende met als reisdoel *“culturele artistieke manifestatie”*.

In het administratief dossier is ook een schrijven van de ambassade in Kingston terug te vinden met de volgende vermelding:

“Geachte,

We hebben een huwelijksakte ontvangen vanwege de heer O.B. met de vraag deze te willen legaliseren.

De heer B bevindt zich in België op basis van een visum C, hem afgeleverd door onze diensten, in zijn hoedanigheid als artiest. De aanvraag werd op 29/05/2019 ingediend en de heer B verklaarde op dat moment dat hij ongehuwd was.

Uit de voorgelegde huwelijksakte blijkt dat hij op 09/03/2019 in Jamaica huwde met mevrouw L.S.

Hij bekwam zijn visum dus onder valse voorwendselen.

Het doel van zijn visumaanvraag was duidelijk om zich in België te vestigen met zijn echtgenote. Hij zal zonder twijfel uw diensten contacteren om zijn verblijf te regulariseren.

Wij zijn ons bewust van de geldende wetten en regels ter zake maar hielden er toch aan u op de hoogte te brengen van de omstandigheden waaronder de heer B zijn visum bekwam.

Mevrouw S. profileert zich als artiestenmanager voor de vzw Puur Live Entertainment. Zowel bij zijn eerste visumaanvraag (oktober 2018) als bij zijn laatste aanvraag maakte de heer B geen melding van een romantische relatie. Dit huwelijk wordt door ons dan ook beschouwd als een schijnhuwelijk, met als enige doel zich in Europa te kunnen vestigen.”

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij vaststelde dat mevrouw S. al twee huwelijken achter de rug heeft; dat haar tweede huwelijk met een man uit Guinea was en dat deze man een geldig verblijf kreeg op basis van zijn huwelijk; dat zij in 2011 een huwelijksaangifte deed voor een huwelijk met een man uit Mauretanië en dat dit huwelijk geweigerd werd door de Burgerlijke Stand.

Gelet op al deze stukken acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij dat zij zich op dit punt aansluit bij het advies van de Procureur des Konings. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de

stukken van het administratief dossier ook nog blijkt dat er een groot leeftijdsverschil is, dat er een snelle gang van zaken is geweest, dat de referentiepersoon al twee huwelijken achter de rug heeft, waarbij 1 huwelijk ook een verblijfsrecht verschaft aan de huwelijkspartner en dat de referentiepersoon in 2011 ook in het huwelijk wou treden met een man uit Mauretanië, maar dat dit huwelijk geweigerd werd. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de stukken van het dossier niet aantonen dat de bevindingen van het parket onterecht zijn, ook al heeft de verzoekende partij stukken bijgebracht ter staving van haar doeleinde.

Aldus werd terecht gesteld door de verwerende partij dat bij gebrek aan erkenning van de buitenlandse huwelijksakte er geen wettelijke basis is om toepassing te kunnen maken van artikel 40~~ter~~ van de Vreemdelingenwet.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of niet met de nodige zorgvuldigheid werd voorbereid. Evenmin maakt zij een schending van artikel 40~~ter~~ van de Vreemdelingenwet of van artikel 27 Wetboek IPR aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU